

ON AFWIEND BAAR

ANJA DE CROM

laVita
Publishing

ISBN 9789079556151

© 2010 Anja de Crom

© 2010 LaVita Publishing

Grafische vormgeving: Jeelof Design, Leeuwarden

LaVita Publishing

www.lavitapublishing.nl

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Onafwendbaar

Roman

Anja de Crom

LaVita Publishing 2010

Hoofdstuk 1

Luc hoefde geen koffie en hij vroeg niet hoe het met mij ging. Luc had een noodgeval. Hij ging aan mijn vergadertafel zitten, klapte zijn design laptop open en bezwoer me dat ik hier met niemand over mocht praten. De dvd die hij uit zijn laptoptas haalde was blanco. Geen etiket, ook niet op het doosje, regi-streerde ik werktuiglijk.

‘Ik hou mijn mond,’ zei ik. ‘Ten eerste ben je mijn beste vriend en ten tweede is discretie mijn tweede natuur. Daarom ben ik detective geworden en daarom zit jij hier toch? Zeg nou zelf, heb je mij ooit op indiscretie kunnen betrappen?’ Hij trok zijn wenkbrauwen op en ik liet er snel op volgen: ‘Behalve die ene keer dan, toen jij met Coen...’

Luc onderbrak me. ‘Hier komt-ie.’

Ik zag het interieur van een kleine, nauwelijks verlichte slaapkamer. Plavuizen vloer, grenen meubilair, oud model tv op een aan de muur gemonteerde standaard. En vier naakte mannen die met elkaar bezig waren op twee tegen elkaar geschoven eenpersoonsbedden. Twee van de mannen, een lange magere met donker haar en een blonde met een indrukwekkend gespierde borstkas, waren duidelijk in beeld. De blonde leek zich bewust van de camera, de ander ging volledig op in zijn bezigheden. Van de twee andere mannen was alleen hun achterkant te zien.

‘Dus je komt langs om me slechte homoporno te laten zien, amper een uur nadat ik mijn ontbijt achter de

kiezen heb?’ vroeg ik, nadat we de eerste paar minuten zwijgend hadden bekeken.

‘Sst.’ Hij keek geconcentreerd naar het scherm. ‘Nu.’ Een van de mannen draaide zich om en keek recht de camera in.

Ik kneep mijn ogen een stukje dicht om het beter te kunnen zien. ‘Dat lijkt dinges wel, kom, hoe heet-ie...’ ‘Dirk-Jan van Veen,’ zei Luc somber.

‘De charismatische lijsttrekker van de Eigentijdse Christenen,’ vulde ik aan. ‘Wat moet die in een homopornofilm? Hé! Ik zie jou!’

‘Ik sta er best goed op, vind je niet?’

Hij keek gegeneerd en trots tegelijk en ik schoot in de lach. ‘Vertel me het hele verhaal maar.’

‘Oké. Ik was dus op een feestje, zaterdagavond.’

Ik rolde met mijn ogen. Wanneer werd die jongen nou eens volwassen? ‘We hebben het hier over een seksparty neem ik aan.’ Op het scherm was een scène die redelijk rustig was begonnen inmiddels ontaard in een orgie, met Dirk-Jan als stralend middelpunt.

‘Nee, dat kwam later pas. Dirk-Jan gaat natuurlijk niet uit in de *gayscene*, want hij is als de dood dat mensen hem herkennen. Maar voor intiemere feestjes is hij altijd wel in.’

‘Wacht even. We hebben het hier echt over Dirk-Jan van Veen, de spreekbuis van christelijk Nederland, gelukkig getrouwd met de onberispelijke Herma, vader van vier schatten van kinderen, initiatiefnemer van het Hoeksteen-festival, voorzitter van de Zeg-nee-tegen-drugs-campagne en financier van elk denkbaar anti-homo-initiatief? De man die elke week aan populariteit wint? De ideale schoonzoon van christelijk Nederland?’

‘Die Dirk-Jan, ja.’

Ik keek weer naar de film. ‘Hij lijkt wel stoned.’

‘Dat is-ie ook. GHB.’

Ik fronste. ‘Per ongeluk binnengekregen zeker?’

Luc zweeg en haalde zijn schouders op.

Ik klapte de laptop dicht. ‘Leg eens uit waarom ik dit moest zien.’

‘Dirk-Jan heeft hulp nodig,’ zei Luc.

Dat leek mij ook. Ik had mijn mond al open om iets gevats te zeggen, maar Luc was niet in de stemming voor grapjes en ik wist me nog net op tijd in te houden.

‘Dirk-Jan wordt gechanteerd,’ ging Luc verder. ‘Iemand heeft hem die dvd opgestuurd en gedreigd hem te outen bij RTL Boulevard, als-ie zich niet binnen een maand terugtrekt uit de politiek.’

‘Ja, en? Het is in dit land niet bij wet verboden om homo te zijn en Dirk-Jan is een grote jongen.’

‘Dirk-Jan is óók een politicus. En een goeie. Politiek is zijn leven. Over een paar maanden zijn er verkiezingen en uit alle peilingen blijkt dat de EC wel eens heel goed zou kunnen scoren. Maar alleen met Dirk-Jan aan het roer. En dat kan niet als uitkomt dat hij praktiserend homo is.’

‘Praktiserend?’

‘Je mag bij de EC best homoseksueel zijn, als je het maar niet in de praktijk brengt. Dan is het afgelopen.’ Ik kon niet geloven wat ik hoorde. ‘Mag ik u voorstellen: Luc Brouwer, de Mega Mindy van de hypocriete christenen. Als die vent homo is, dan is-ie homo en dan wordt het hoog tijd dat hij daarvoor uitkomt. Dat is voor iedereen beter: voor hem, voor zijn vrouw, en misschien ook wel voor jou. Jij hebt nooit een goed

woord over voor BN'ers die zogenaamd hetero zijn, dus waarom zou je je ook maar iets aantrekken van zo'n dreigement?'

Hij bloosde weer.

'Luc.' Ik keek hem onderzoekend aan. 'Zeg dat het niet waar is.'

'Ik weet dat het stom is,' mompelde hij.

'Hoe lang al?'

'Zeven maanden.' Het kwam er bijna fluisterend uit.

'Er zijn zó veel leuke mannen die gewoon uit de kast zijn en jij legt het aan met Dirk-Jan van Veen. Je kunt net zo goed meteen je hoofd onder de guillotine leggen.' Nu pas drong het in zijn volle waarheid tot me door: zeven maanden. Luc's idee van een lange relatie was alles dat langer duurde dan 48 uur. Zijn record, tot Dirk-Jan dus, stond op drie weken, en de enige reden waarom die "relatie" zo lang had geduurd was dat hij en de jongen in kwestie elkaar hadden ontmoet in het vliegtuig naar Tenerife, toevallig allebei in hetzelfde godvergeten gat bleken te verblijven waar niets te doen was en dus maar hadden besloten om elkaar te vermaken. Zeven maanden. Luc was verliefd.

'Dus als ik het even mag samenvatten: Dirk-Jan moet uit de politiek, of anders gaan ze hem outen en gaat hij alsnog uit de politiek. Oftewel: het maakt niet uit wat er gebeurt, Dirk-Jan is exit. Wat kan ik daar nog aan veranderen? En waarom gaan jullie eigenlijk niet gewoon naar de politie?'

'Dat doen we misschien nog wel, als alles echt misloopt. Maar ik dacht dat jij misschien het origineel van die dvd zou kunnen achterhalen. En vernietigen. En dan ook alle eventuele kopieën.'

‘Een dvd jatten?’

Hij keek me aan. ‘Ik betaal je ervoor.’

Ik dacht na. Ik mocht dan niet veel op hebben met Lucs nieuwe liefje, Luc was een vriend die mijn hulp nodig had. En het was een betaalde klus, ook niet onbelangrijk.

‘Oké, ik doe het,’ zei ik dus. ‘Maar alleen omdat jij het bent.’ Ik vroeg hem wat hij wist van Dirk-Jan en zijn vijanden. Bitter weinig, bleek al snel. Luc wist vooral veel over Dirk-Jans prachtige lichaam en zijn pure, integere karakter. Ik vroeg hem naar die bewuste avond, maar hij kon zich er weinig van herinneren. Hij had ’s nachts in de Pink Heaven kennisgemaakt met die twee mannen: de donkere heette Philip, de blonde Jeroen. Het had geklikt en ze hadden hem uitgenodigd voor een klein seksfeestje. Hij mocht een vriend meenemen, dus onderweg hadden ze bij een hotel langs de snelweg Dirk-Jan opgepikt. Met één auto waren ze naar het bungalowpark gereden, met Jeroen achter het stuur. Van de hele rit daarheen wist Luc niets meer, al was het alleen maar omdat hij al behoorlijk wat drank had genuttigd in de Pink Heaven.

Ik vroeg of Dirk-Jan niets gezien had, maar die bleek de hele weg met zijn hoofd in het kruis van Philip gezeten te hebben, een beeld dat ik meteen verdrong. ‘Ik weet alleen nog dat we wakker werden in dat hotel,’ zei Luc. ‘Man, ik weet niet eens hoe we daar gekomen zijn.’

Ik maakte een paar aantekeningen. ‘Ik wil om te beginnen een gesprekje met Dirk-Jan voeren.’

Luc werd spierwit. ‘Dat heb ik liever niet, Lilian.’

‘Dat begrijp ik, maar hij is de kern van het probleem.’

‘Kun je die dvd niet vinden zonder Dirk-Jan erbij te betrekken?’

‘Luc, hij is er al bij betrokken. Hij staat erop, in volle glorie. Iemand wil hem in diskrediet brengen, en die iemand is degene die we moeten hebben. En aangezien jij geen flauw idee hebt wie Dirk-Jans vijanden zijn, is er maar één die me dat wel kan vertellen.’

‘Ja, maar er hoeft maar iemand door te hebben wat er aan de hand is en Dirk-Jan kan naar zijn toekomst fluiten. Is er echt geen andere manier?’

‘Jawel,’ zei ik met tegenzin. ‘Een omslachtige.’

‘Dat moet dan maar.’ Luc keek opgelucht. ‘Krijg ik een contractje van je?’

Ik knikte. ‘Dat maak ik straks in orde. Ik kan het je mailen, als je wilt.’

‘Fijn. Doe me dan nu maar een kopje koffie.’

‘Is Luc al bij je langs geweest?’ vroeg Debbie toen ik ’s avonds thuiskwam.

‘Hoe weet jij dat? Tegen mij zei hij dat ik er met niemand over mocht praten.’

Debbie is mijn huisgenote. Zij, Luc en ik leerden elkaar kennen in de brugklas. In de tweede voegde een nieuw meisje, Lynette, zich bij ons groepje en vanaf dat moment werden we een onafscheidelijk kwartet. Onze klasgenoten noemden ons eerst “de drie L-en en Debbie” en later kortweg Ellen en Debbie. Na de middelbare school waren Debbie en Lynette naar de kunstacademie gegaan en Luc en ik waren hen een beetje uit het oog verloren. Wij waren allebei meteen gaan werken, hij bij een multinational waar hij nu secretaris van de raad van bestuur was, ik via allerlei uitzendbureaus op de meest onverwach-

te plekken. De vriendschap was weer opgebloeid toen Debbie een jaar of tien geleden woonruimte zocht en de etage boven mij toevallig leegstond.

‘Ik weet natuurlijk niet precieus waar het om gaat...’ zei Debbie, duidelijk vissend naar meer informatie.

‘Wat weet je wel?’

‘Het heeft iets te maken met die Dirk-Jan van Veen,’ zei ze. ‘Luc zat in zak en as. Hij zei dat Dirk-Jan een vriend van hem was die in de problemen zat, en dat er iets opgespoord moest worden of zo, dus ik zei dat hij naar jou moest gaan. Daar had hij zelf nog niet eens aan gedacht, de sukkel. Heb je de klus aangenomen?’

‘Natuurlijk.’

‘Wat moet je opsporen?’

‘Het origineel van een film. Homoporno.’

‘Dirk-Jan van Veen is betrokken bij homoporno? En die klus neem jij aan?’

‘Een vriend laat je niet zomaar stikken. En bovendien, geld is geld.’

Debbie keek sceptisch. ‘Het is natuurlijk wel Dirk-Jan z’n geld. Of nog erger: geld uit de partijkas. Nou ja, het is jouw keuze. Dus je gaat die film opsporen.’

‘Ja. En alle kopieën vinden en vernietigen, en dat allemaal zonder ook maar één keer met Dirk-Jan of zijn partijgenoten te praten,’ somde ik op.

‘Wat je al niet over hebt voor de schijnheiligheid. Die man moet er gewoon voor uitkomen dat hij homo is. Jij zou die dvd zelf naar RTL Boulevard moeten sturen, al was het alleen maar vanwege de hoognodige emancipatie. Als zelfs de baas van de Eigentijdse Christenen homo is, dan kunnen we het met een gerust hart allemaal worden.’ Ze was even stil. ‘Eigenlijk zou het geen nieuws moeten zijn. Kom

op, dit is de eenentwintigste eeuw. Homo. *Big deal*. Met wie je in bed ligt zou andere mensen geen moer uit moeten maken.'

'Niet iedereen is zoals jij.'

'Dat blijkt maar weer. We leven in een hypocriete samenleving.'

Debbie stond op en zette de tv aan. 'Gut, als je het over de duivel hebt... daar heb je zo'n christen. Is dat niet dat mens dat Roze Zaterdag wilde verbieden omdat de confrontatie met homo's de tere kinderziel zou kunnen beschadigen?'

Gerdien Schouten, de nummer twee op de lijst van de EC, stond met een NOS-microfoon onder haar neus iets te vertellen over het functioneren van de Jeugdzorg in Nederland en het plannetje dat zij had bedacht om ouders verplicht opvoedcursussen te geven. 'Een soort inburgeringscursus voor het ouderschap dus,' zei ze.

'Gestoord,' zei Debbie. 'Hoewel mijn ouders best zo'n cursus hadden kunnen gebruiken.'

Ik zei dat ze voor haar waarschijnlijk een apart cursusboek hadden moeten schrijven.

Ze lachte en zapte naar een andere zender.

'Hoe staat het eigenlijk met de voorbereidingen?' vroeg ik.

Debbie zou overmorgen naar Australië vertrekken om daar een jaartje te gaan rondreizen.

'Goed. Alles is geregeld.' Ze zweeg even, keek me aan en beet op haar onderlip. 'Ik ben alleen een klein beetje vergeten een onderhuurder voor mijn etage te vinden. Iemand die ook op Morticia wil passen.' Als op commando kwam Debbies veel te dikke gitzwarte kat aanlopen. Met een bewonderenswaardige elegan-

tie sprong ze bij Debbie op schoot. ‘Jij kent zeker ook niemand?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Je komt er ook wel erg laat mee. Je gaat zaterdag al weg en vandaag is het donderdag. Daar had je echt eerder aan moeten denken.’ ‘Ik kan het altijd vanuit Australië regelen, ik vind wel iemand op Marktplaats of zoiets en dan laat jij die mensen de etage zien. Jezus, beest, waarom ga je altijd op mijn buik liggen?’ Ze pakte de kat op, ging wat meer rechtop zitten, zette Morticia op schoot en zapte naar een andere zender. ‘ER begint zo.’

‘Ho ho, wacht even, wij zijn nog niet klaar. Jij wilt me opscheppen met een volslagen vreemde die je van Marktplaats haalt, alleen omdat je zelf vergeten bent iemand te regelen die een beetje betrouwbaar is?’ Ik dacht aan de mensen die Debbie in de afgelopen tien jaar haar slaapkamer had laten zien. Mannen, vrouwen, ertussenin: Debbie bezit een open geest, een groot hart en een avontuurlijk karakter. Die drie dingen samen vormen een soort magneet voor mensen die over het algemeen door haarzelf worden geclassificeerd als anders en door Luc als *freaks*. ‘De laatste tien jaar heb je hier de ene na de andere halve gare het huis in gesleept, en nu wil je iemand van internet plukken en mij daarmee opzadelen.’

‘Het gaat hier niet over mijn liefdesleven, het gaat nu even om een onderhuurder,’ zei ze. ‘Dat hoeft van mij echt geen huisje-boompje-beestje type te zijn. Dat ben ik zelf immers ook niet.’

Dat kon je wel zeggen: met haar indrukwekkende verzameling piercings en tattoos en haar paarse haar zag ze er niet bepaald uit als een doorsnee vrouw van midden dertig. Dat ze sinds twee jaar een kat had,

was voor Debbie het toppunt van burgerlijkheid.

‘Er is nog wel een verschil tussen een huisje-boompje-beestje type en...’ – ik zocht naar een voorbeeld – ‘die vent die hier met een honkbalknuppel voor de deur stond omdat de Teletubbies hem via de televisie hadden doorgeseind dat jij de duivel was.’

‘Hm, ja, dat was wel spannend.’ Ze graaide in de zak paprikachips die tussen ons in op de bank stond.

‘Voor mij, ja. Jij was niet thuis, weet je nog?’

Debbie grijnsde. ‘Gelukkig niet, zeg. Dan had ik hier niet meer gezeten.’

‘Als je dat maar weet. Goed dat ik zo koelbloedig ben, anders had ik het ook niet meer kunnen navertellen.’

‘Ik ben je eeuwig dankbaar.’

‘Dat is mooi, maar daarmee is ons probleem nog niet opgelost. En daar heb je nog precies een dag de tijd voor. Bel in elk geval morgen even met zo’n verhuurbureau, die houden tenminste nog intake-gesprekken. Misschien hebben zij meteen al een kandidaat voor je, maar hou er maar vast rekening mee dat het op zo’n korte termijn niet lukt en dat je dus je huur moet blijven doorbetalen.’

‘Een verhuurbureau,’ zei ze. ‘Dat ik daar zelf niet opgekomen was. Mag ik jou als contactpersoon opgeven voor als ik weg ben?’

‘Natuurlijk,’ zei ik grootmoedig. Tenslotte deed ze ook wel eens iets voor mij. ‘En ik zorg wel voor Morticia tot we iemand gevonden hebben.’

‘Dat zou ik heel fijn vinden,’ zei ze. ‘En nu gaan we kijken. Dit is de aflevering waarin Abby weer gaat drinken. God, wat zal ik dit missen in Australië.’